

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו שליט"א

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

לצפצף בטחון-בטחון, ובלבו לא קוננה. ומביא שם דוגמא מוחשית: 'ומה שאנו רואים בחיים ראובן איש מוסרי וזמרת הביטחון על דל שפתיו, תמיד מגנה את רוב ההשתדלות ומתעב את הרדיפה אחר פרנסה, ואמנם הוא איש מצליח ובחנותו לא יחסר לו לקוחות ואינו זקוק לרב השתדלות אמנם אוהב הוא את הביטחון כי הלא גם הביטחון מראה לו פנים שוחקות. והנה נפתענו פתאום לראות את ראובן הבוטח מתחלש עם נעריו ואנשי עצתו איך להפר עצת רעה, האומר לפתוח חנות כמותו, ומתחיל בהשתדלויות גלויות להגיא מחשבת רעה... עכ"ל הצח.

מצבים כעין אלו נובעים מזה שאין משגים את האמונה כדבעי, האדם סומך בדרך כלל על האמונה שקנה בעבר, ונדמה לו שהיא זו שתלווה אותו בכל המצבים אך אינו מעלה על דעתו שיש מצבים שאמונתו צריכה להיות כדבר מציאותי הנראה בחוש, כי אם לא כן ישארו הדוחק מן האמונה אל הטבעים שהם יותר מציאותיים לדעתו...

הוא אשר דיבר הר"ק רבי משה מקאברין ז"ע ופידש את מאמר הכתוב (תהילים קטג, י) 'האמנתי כי אדבר' שזכיתי לבוא למצב של 'האמנתי' – שתהיה אמונתי צלולה וחזקה 'כי אדבר' – כי לא היסחתי דעתי מהאמונה ותמיד דיברתי ושיננתי לעצמי מאמרים המחזקים את האמונה.

אביא לכם דוגמא הממחיש את המציאות אצל הרבה בני אדם כתוצאה מזה שאין האמונה בהירה כצהרים. על פי רוב כשנודע על אי מי שעבר עליו איזה חול, אם שואלים אותו מה עשית כדי להקל על יסודך הוא משיב שלקח תרופה מסוימת וכששואלים אותו מה עשית כדי להתרפא הוא משיב שהלך אצל רופא פלוני...

כך הם פני הדברים! אין הוא משיב שתחילה פנית אל השי"ת ואחר כך לקחתי את התרופה, אלא תיכף ומיד הוא מדבר מענין התרופה, וכל עוד שהיה ביכולתו להמשיך בהשתדלויות לא זכר כלל את הצורך לפנות אל בוראו, אם התרופה המקובלת למחלה זו לא הועילה הוא פונה אל הרופא תחילה, ורק כשגם הרופא אינו מצליח להביא מזור לחלי, אז מעוררת הזכירה את הידיעה שלאמיתו של דבר יש אחד שהוא זה הנותן רשות לרופא לרפא, וברצונו תלויה הרפואה, ואילו צריכים לפנות ולהתחנן שישלח דברו וירפאו.

וראה את לשונו של הרמב"ן (ויקרא כג, יא) מה עשו הצדיקים שהיו חדורים באמונה במצב כעין זה והא לך קטעים מלשונו: 'וכן היו צדיקים עושים בזמן הנבואה גם כי יקרה עוון שיחלו, לא ידרשו ברופאים רק בנביאים...' 'ומה חלק לרופאים בבית עושי רצון השם...' 'אילו לא היה דרכם ברפואות יחלה האדם כפי אשר יחיה עליו עונש חטאו, ויתרפא ברצון ה'...' 'אבל ברצות ה' דרכי איש אין לו עסק ברופאים.' ע"כ.

הרי לך מדבריו מהי הדרך הישרה שייבור לו האדם בעת דוחק, והא לא תמצא כי אם באלו שהם חדורי אמונה ובטחון, והם אלו שאינם מסיחים דעתם מהאמונה ותמיד ממשמים בה.

העבודה להחדיר את האמונה

ולא תהי מים לעדה ויפקדו על משה ועל אהרן: ויבד העם עם משה ואהרן ולא נענו בקוץ אהרן לפני ה': ולמה הבאתם את קהל ה' אל הפקדון הזה למות שם אנחנו ובעינינו: ולמה הצלינו מספרים להביא אתנו אל הפקדון הזה לא מקום זרע ונאנח ונפן ודפון ומים אין לשתות: ויבא משה ואהרן מפני הקהל אל פתח אהל מועד ויפלו על פניהם ויבא קבד ה' אליהם: (כ ב - ו)

הנה בשעה שבני ישראל באו בתרעומת על משה ועל אהרן, שרו שני הצדיקים הללו במצוקה נוראה, כי צרת ישראל אכן היתה צרה גדולה שהרי בלא מים אי אפשר לחיות ולהתקיים ועצם פנייתם אליהם הוסיפה מועקה

על מועקתם כי עדיין לא ידעו מה מוטל עליהם להשיב אל העם. ועל אף כל זאת אנו רואים שלא אבדו את תקוותם ולא התחילו מיד להגות במחשבות האין להמציא מים לעם באמצעים טבעיים אלא תיכף ומיד פנו אל אהל מועד ושם התפללו תחילה אל השי"ת.

תוקף אמונתם בזה השעה לא התבטאה רק בעצם פנייתם אל השי"ת אלא גם באופן אופן שפנו אליו, כי כפי שהכתוב מעיד היתה זאת על ידי 'פילת אפיים' ושנינו בגמרא (תענית יד:): 'אין אדם חשוב רשאי ליפול על פניו אלא אם כן נענה כיהושע בן נון, כי התפילה בצורה זו היא בזיון להאדם ואסור לאדם חשוב וצדיק לבזות את עצמו, אלא אם כן הוא בטוח שייענה בתפילתו כי אז לא יביטו עליו בבזיון. ואם רואים שמשה ואהרן לא השגיחו על כבודם אות הוא שגם בשעת דוחקם הגדול היתה אמונתם איתנה שייענו בתפילתם.

לאמיתו של דבר אין דבר זה נחשב לחידוש כשמדברים על אדון הנביאים ואחיו השקול כמותו, [וכפי שרואים שאפילו תלמידו יהושע זכה לכך]. ולא כדי להודיע את רום מעלתם ואתה התורה לספר לנו זאת אלא שרצתה התורה להורות גם לאנשים פשוטים ההוגים בתורתנו שגם הם צריכים ללכת בעקבות אלו הצדיקים ולהרגיל את עצמם בבטחון, ובהמצאם בשעת הדחק יקדימו גם הם בטחון להשתדלות ולא יהיו בהולים לבוא תיכף לידי השתדלות, כי זוהי הוכחה שאין אמונתם איתנה.

כל יהודי שהינו שומר תורה ומצוות, אם יפנו אליו וישאלוהו אם יש לו אמונה ודאי ישיב בפה מלא: כן! ותשובתו אכן אמיתית כי אלמלא כן לא היה מקדיש תעניתו לתורה ולקיומה, אולם על פי רוב אין זו אמונה שלימה, ושעת נסיון יוכיח שאז שוכח האדם שמשאלת לבו תלויה בעיקר ברצון העליון ופונה תחילה לגורמים טכניים שלדעתו תלויה פתרון מצוקתו בידם...

ומה נעים הוא לשון קודשו של מרן החזון איש זצ"ל כשמדבר מענין זה בספרו הקטן 'אמונה ובטחון' (פרק ב) והוא לך לשונו: 'נקל להיות בוטח בשעה שאין עיקר התפקיד של הביטחון, אך מה קשה להיות בוטח בשעת תפקידו וכו'. ואמנם בזאת יבחן אם פיו ולבו שוין, האם בוטח הוא באמת או אך למד לשונו

חקת
ט' תמוז תשפ"ה
הזמנים לפי אופק ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הדרה"ג	7:13
מוצ"ש"ק	8:32
ר"ת	9:06

סוף זמן קריאת שמע והפילה

סו"ק"ש א'	8:16
סו"ק"ש ב'	9:08
סו"ק"ש א' ת"א	9:45
סו"ק"ש ב' ת"ב	10:20

הזמנים לפי ששון קיץ

גיליון מס':

789

טיב המערכת

ספר מלחמות ד'

בפרשתנו אנו פוגשים את אחד הניסים הגדולים שקרו לאבותינו, אחרי שראו האמוריים מה שעשו ישראל לכל העמים בדרכם לארץ ישראל, ולכן תכננו להפתיע אותם מה עשו! היה נחל עובר בין שני הרים גבוהים שהיו זה כנגד זה, בהר אחד היו מערות מערות, ובהר שכנגדו היו בליטות גדולות, עמדו האמוריים למטה בנחל וחלקם נכנסו לתוך המערות עם סלעים גדולים שתכננו לזרוק על ראשי בני ישראל, אמרו, כשיגיעו ישראל לעבור בנחל נפתיע אותם בהתקפה משולבת מלמטה וסלמעה, אבל 'יושב בשמים ישחק, רמו הקב"ה להרים ונכנסו הבליטות של זה לתוך המערות של זה ונמחצו כולם ומהו, ובני ישראל עברו ולא ידעו על הגס שנעשה להם. אמר הקב"ה מי מודיע לבני הניסים הללו! לאחר שעברו ישראל חזרו להרים למקומם והבאר ירדה לתוך הנחל והעלתה משם דם הרוגים וחרוץ ויאיבם, ומוליכתן סביב המתנה, וישראל ראו ואמרו שירה. ואמר רש"י על המילים 'על כן יאמר בספר מלחמות ד' את זה בסופה ואת הנחלים ארנו' – כשם שסמספרים בגסי ים סוף, כך יש לספר בגסי נחלי ארנון, שאף כאן נעשו ניסים גדולים.

שתי הוראות חשובות אנחנו לומדים כאן, הראשונה, שכאשר רואים ניסים שעושה הקב"ה לישראל, צריכים להודות כמו שכשראו ישראל את הניסים שנעשו להם עמדו כולם ואמרו שירה, 'אז ישיר ישראל, אבל לא רק באותו רגע, אלא לדורות, כפי שרש"י אומר 'כשם שסמספרים בגסי ים סוף, וכמו שאת ניסי ים סוף אנחנו מספרים מדי יום ומדי שנה בליל הסדר, כך יש לספר בגסי נחלי ארנון, ואמנם לסיפור ניסי ים סוף נקבע זמן מיוחד – פסח, אבל לסיפור ניסי נחלי ארנון לא נקבע זמן מיוחד.

ולכאורה השבת – פרשת חוקת שבה קוראים בתורה את הניסים הללו, זהו הזמן לספר את הניסים ולהודות לקב"ה עליהם, וכמובן זהו גם הזמן להודות גם על רוב חסדו של הקב"ה שבעל דוד דוד עומדים עלינו לכלותנו והקב"ה מצילנו מידם,

(לפי טיב תורה-חקת)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני שיחות: 0534-100024

י"ד תמוז ה'תשפ"ה | יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

טיב
ההודעות

המשך הלכות תפילה

(סק"ח)

א. לא יגהק [פירוש, שמוציא טנפו לפיו נפחה מתוך שובעו] ולא יפהק [פירוש, שפותח פיו להוציא רוח תה] [הדין שפותח פיו כאדם הרוצה לישן או שעמד משינה (ש"ע הרב ס"א)] בשעת התפילה (ס"א צ"ח ס"א).

ב. שאין זה דרך כבוד בעומדו לפני שום אדם שיהנה או יפהק, קל וחומר לפני יתברך (לבוש ס"א).
ג. וכ"ש שלא ידבר מלים הקדושות תוך פיהוקו מבלי דעת (סק"ח אות א).

ד. ואם צריך לפהק מתוך אונס, יניח ידו על פיו, שלא תראה פתיחתו (ס"א).

ה. ואפילו שום אדם אינו רואה מניח ידו על פיו מפני כבוד השם (ס"ח אות ג).

ו. אסור לאדם לרוק בשעת התפילה, [דהוא כאילו רק בפני המלך, לפיכך אסור לרוק לרצונו שלא מאונס (ש"ע הרב ס"ב)] [וכן שלא יהא נראה שרק על מה שיאמר אה"כ (ערוה"ש ס"ב צ"ב ס"ג)] ואם לא לו מבלי לרוק [כמו כיח וניעו] כגון שיעצטער בזה ויהא טרוד בתפילתו, [מוטב שירוק ויהא טפ נק, משיחלל ויהא טרוד בקוצר רוח מן הרקיקה (לבוש ס"ב)] מבליעו בכסותו באופן שלא יהא נראה, כגון בבגד התחתון, אבל בבגד העליון אסור כיון שהרוק נראה (ס"ב וס"ב סק"ד ה).

ז. ובמדינתנו שלובשין בתורה חתיכת בגד שקורים פאצילעס, אפשר דמותו אף שהרוק נראה, דכיון שעשוי לכך אין בו משום מיאוס, כן כתב המ"א, אבל שארי אחרונים כתבו שגם בזה צריך לכוון מקום הרוק שלא יהא נראה (מ"ב סק"ה).

ח. ובשעה שהליחה או הרוק כבר נתאסף בפיו, יזהר לא להתפלל או לברך עד שיוציאו (סק"ח אות ב בשם הש"ח).

ט. ואחר הרקיקה ימתין כדי הילוך ארבע אמות, וכמבואר בסיון צ"ב ס"ט (מ"ב סק"ד).

י. ואם הוא אסטניס, [פירוש, שאינו יכול לראות דבר מאוס] ואינו יכול להבליעו הרוק בכסותו, מפני שמאוס לו להבליעו בכסותו, או שאינו יכול להשהותו בפיו עד שיבליעו, או שהוא כסות נאה, ואם נצריכו להבליעו בו יטרידנו דבר זה בתפילתו, וזרקו לאחריו, או היינו שהופך פניו לאחריו, או שזורקו בידו לאחריו, אבל לא כלפי מעלה שנראה ככופר (ס"ב וס"ב סק"ד ז).

יא. וצדדין הם כלפניו לענין זה (ש"ע הרב שם), ומ"מ אם א"א לו זורקו לשמאלו, אבל לא לימינו [משום שנאמר ה' צ"ח על יד ימינך (שם)] וכל שכן שאסור לזרוק לפניו, מפני שהמתפלל שכינה לפניו (ס"ב וס"ב

כל התורה כולה הוא בבחינת חוק שאסור להרהר אחריה

אורייתא וישראל, דוקא בפרשת פרה מפני שמפרשה וממנוה זו של פרה אדומה, אנו למדים איך לקיים ענין זה בפועל, לעשות הכל בתמימות באמונה טהורה, בלי שום הרהורים וקושיות.

כמו שאמר הר"ק רבי יצחק מווארקא ז"ע (הובא בישיבת ישראל פרה אות א), דבאמת קשה למה נקרא מצות פרה אדומה חוקה, הרי מצינו שרבי משה הדרשן מגלה לנו טעם המצוה של פרה אדומה (הובא ברש"י יט, כב), שהוא כפרה על חטא העגל, תבוא אמה ותקנה צואת בנה, כך תבוא פרה ותכפר על מעשה העגל, ואם כן מדוע נקרא חוקה.

וביאר הר"ק מווארקא דהנה עיקר חטא העגל נצמח מחסרון אמונה בהש"ת ובמצוותיו, עד כדי כך שנשא אותם לבס לעבוד עבודה זרה רח"ל. והתיקון על זה הוא לעשות תשובת המשקל, ולהתחזק באמונה בידו שאת וביתר עז, ולהאמין בפשיטות במצוות הש"ת, הגם שאין אנו יודעים ואין אנו משיגים בשכלנו טעמי המצוות, אעפ"כ אנו מאמינים באמונה שלימה במצוות הש"ת.

ונמצא דזה גופא הוא דברי רבי משה הדרשן, דבאמת אין הכי נמי, יש טעם למצוות פרה, כדי לכפר על חטא העגל, אך הכפרה הוא דוקא על ידי זה שאין אנו יודעים טעם מצוה זו, ובכל זאת אנו מקיימים אותה כחוקה בלא טעם, מבלי לדעת ולהשיג שום טעם בזה על פי שכלנו, ובזה יש לנו תיקון לחטא העגל, שבאה על ידי חסרון האמונה. וזהו תבוא פרה שאין לה שום טעם רק מקיימים אותה מצד האמונה, ותכפר על מעשה העגל שבאה על ידי חסרון האמונה.

מדוע גילה הקב"ה טעם מצוות פרה רק למשה רבינו
ועל פי הדברים האלה, מביא בספר"ק ישמעל ישראל (שם) בשם אביו הר"ק רבי יחיאל מאלכסנדר ז"ע,

לבאר דברי המדרש (במדבר רבה יט ד), שהקב"ה אמר למשה רבינו, לך אני מגלה טעם פרה אבל לאחר חוקה. כי משה רבינו ע"ה לא חטא בחטא העגל ולא נצרך להתיקון הזה, לחזק עצמו באמונה יתירה, מבלי להבין כלל, ולכן גילה לו הקב"ה אפילו טעם המצוה הזאת של פרה אדומה. אבל לאחרים שפגמו באמונה בחטא העגל, להם מוכרח הדבר להיות חוקה בלי טעם, למען יכופר להם חטאם על ידי האמונה היתירה מהיום והלאה, בקיום המצוות מתוך אמונה שלימה מבלי ידיעת והרגשת שום טעם. והנה גם האמונה השלימה והתמימה הזאת צריכה להיות בכל החוט המשולש של קוב"ה אורייתא וישראל, דיש לנו להאמין שעציד' ה' בכל דרכיו וחסידי בכל מעשיו, ואע"פ שלפעמים אין אנו מבינים דרכי הנהגתו יתברך, מ"מ אנו מאמינים בו באמונה שלימה בלי שום טעם והבנה בשכל. וכמו כן צריכים להאמין שתמיד נמצא בכל אחד מישראל נשמה קדושה שהיא חלק אלקי ממעל ממש, וכמו שאמר חז"ל (סנהדרין מד.), ישראל אף על פי שחטא ישראל הוא זה נהג תמיד בכל המצבים ואע"פ שאין אנו משיגים את זה בשכלנו, איך יתכן לומר על איש חוטא ופושע כמותו שעדיין 'ישראל הוא מכל מקום אנו מאמינים בזה בבחינת חוקה, בלי טעם והבנה בשכל, ואין לנו רשות להרהר אחר שום איש יהודי באשר הוא שם.

יעזור הש"ת שנזכה להחזיק באמונה יתירה, בהש"ת ובתורתו ובמצוותיו, ולא להרהר אחריהם, ועל ידי זה נזכה לטהרה שלימה, ולדביקות בהש"ת, ולהרבות שלום בין אדם לחבירו, ועל ידי זה נזכה לכל הברכות שהרי לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום.

בריש פרשתו נאמר (יט, ב) זאת חוקת התורה אשר צוה ה' לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול. ויש להבין למה נאמר זאת חוקת התורה, הול"ל זאת חוקת הפרה, או זאת חוקת הטהרה.

ואפשר לבאר על פי מה שפירש"י, זאת חקת התורה - לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל לומר, מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה, לפיכך כתב בה חוקה, גזירה היא מלפני, ואין לך רשות להרהר אחריה.

והנה ענין זה שאין לנו רשות להרהר, זהו באמת חוקת כל התורה, ולא רק חוקת הפרה והטהרה, ולכן נאמר בדוקא זאת חוקת 'התורה', כדי ללמדנו שזהו כלל תמיד בכל התורה כולה, שהכל בגדר חוק, ואין לנו רשות להרהר אחר שום דבר כלל.

אסור להרהר אחר מעשיו של הקב"ה

ובאמת לא רק התורה לבדה היא חוק שאין לנו רשות להרהר אחריה, רק כמו שאמרנו בזה"ק (ח"ג עג.) קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד נינהו, וכיון שכל החוט המשולש של קוב"ה אורייתא וישראל, חד נינהו, ממילא כשם שאסור להרהר אחר חוקות התורה, כך אסור להרהר אחר קוב"ה וישראל.

והנה מה שאסור להרהר אחר קוב"ה הוא דבר הפשוט ביותר, שאסור לנו להרהר אחר מעשיו של הקב"ה, רק יש לנו לקבל באהבה ובתמימות ובשמחה כל מה שהש"ת מביא עלינו, ולהאמין באמונה שלימה שהכל לטובתנו. וכמו שתרגם אונקלוס, זאת חוקת התורה - דא גזירת אורייתא, לרמוז שאפילו גזירות רעות רח"ל הבאות עלינו, יש לנו לקבלם כחוק, מבלי להרהר אחריה הקב"ה, רק להאמין שהכל לטובתנו.

מה דעלך סני לחברך לא תעביד

רק החידוש הוא שאפילו על כלל ישראל אסור להרהר ולעשות חשבונות למה פלוני מתנהג כך וכך, רק יש לדון את כל ישראל לכף זכות. וכמו שאמרנו חז"ל (שבת לא.) מה דעלך סני לחברך לא תעביד, כשם שהדבר וודאי ללא שום ספק, שכל אדם רוצה ששום איש לא ירהר אחריו ואחר מעשיו, רק ידון אותו לכף זכות על הכל, כך יש לנו להתנהג גם כלפי כל ישראל, 'מה דעלך סני לחברך לא תעביד', כמו ששנאו עלינו אם ירהרו אחר מעשיו, כך יש לנו להיזהר לא להרהר אחר אחרים רק לדון את כולם לכף זכות.

ובענין זה מתאחד יחד החוט המשולש של קוב"ה ואורייתא וישראל, שהרי אמרו שם בגמרא מה דעלך סני לחברך לא תעביד - זו היא כל התורה כולה הרי יש לנו כבר 'אורייתא וישראל'. ולפי פירוש אחד ברש"י שם, מה שאמר 'דעלך סני לחברך לא תעביד', קאי על הקב"ה הנקרא 'דע'י', כמו שנאמר (משלי כג, י) ריעך וריע אביך אל תעזוב, ונמצא שיש כאן כל החוט המשולש, של קוב"ה אורייתא וישראל.

ובאמת אפילו לפי הפירוש הרגיל שזה קאי על חבירו ממש, שמה ששנאו עלי לא יעשה לחבירו, מכל מקום נכלל בזה גופא גם קוב"ה, שהרי כל אחד מישראל יש לו צלם אלקים ויש בקרבנו נשמה קדושה שהיא חלק אלקי ממעל ממש, ונמצא דכשפוגעים באחד מישראל, זה כביכול גם פגיעה בקוב"ה ממש, כי קוב"ה וישראל חד נינהו ממש. ולכן יש לזכור תמיד שלגבי כל החוט המשולש, של קוב"ה ואורייתא וישראל, אין לנו רשות להרהר אחריהם כלל.

עצם הדבר שאין טעם למצות פרה - זה גופא מכפר על חטא העגל

והטעם שנכתב רמז זה, שלא להרהר אחר קוב"ה

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו למערכת ע"י הקוראים

מה מצעדי גבר כוננו

לכבוד שבת נסענו להתארח אצל אחותי בירושלים. הגעתי עם המתנה שנתן לי ה' בדמות ילד מתוק מיוחד במינו ובנוסף מונשם. הבאתי איתי את כל הציוד הרפואי הנדרש במהלך השבת, והתכווננו לקבל את השבת מוקדם.

פתאום שמתי לב שבטעות לא הבאתי איתי את אחד הצינורות של מכונת ההנשמה ובלי הצינור הזה לא ניתן להנשמה. התחלנו לחשוב ולטכס עצמנו מהיכן נשיג את החלק הזה, פתאום עלתה במחשבתה של אחותי לעלות לשכנתה בקומה שביעית שיש לה בת עם מוגבלות, ואולי יהיה לה כזה צינור. חשבתי בליבי מה הקשר בין ילדה נכה להנשמה? וכי כל נכה מונשם? אבל מתוך תקווה עלייתי עם אחותי, ושאלנו אם יש לה או אם היא מכירה משפחה שיכולה להיות להם מכונת הנשמה?!

האישה שפתחה את הדלת התחילה לבכות מהתרגשות באומרה: "אני לא מאמינה!!! אני לא מאמינה!!!" כאשר נרגעה מעט מיהרה להביא ארגז גדול עם חלקים של ציוד הנשמה. היא סיפרה שלפני חודש הגיע לביתה שליח מקופת חולים והצניח לה את הארגז הענק הזה בסלון. לתמיחתה על מה זה? השיב שהציוד הזה מגיע לה עבור בתה. הסבירה לי שבתה אינה צריכה לציוד הזה כבר תשע שנים מאז היתה גמולה מהנשמה מעת לידתה ועד היותה בת שנה. הוא ענה לה שאלו היו הוראות המשלוח. "לא ידעתי מה לעשות אתו, הרי זה תופס מקום בבית, והקופה לא מקבלת את זה חזרה כי זה שייך לי!!!"

עכשיו אני מבינה את כל הסיפור, הקב"ה הכין רפואה למכה וכבר לפני חודש ידע שתגיעו לכאן ותצטרכו את החלק הזה ומה מצעדי גבר כוננו!!!"

ואנחנו מה נותר לנו כי אם להודות לה' ולהתענג על יום השבת קודש בתחושה של אהבת ה' עילאית!!!

הקב"ה נותן לנו נסיונות ומתנות, אבל צריך לזכור שהקב"ה איתנו בניסיון ואין לו חלילה טעויות!!! הסיפור הזה בהחלט חיזק לי את התחושה שהקב"ה איתי וכל מה שהוא עושה זה לטובה השלימה שלנו. כפי שאמר לי צדיק בעבר: "בעולם הזה אין תשובות, אבל בעולם הבא אין קשיים!!!" בעלת המעשה: ח.ר.

נסעתי לברית מירושלים לנתניה לשמש כסנדק. הנהג המסור שאסף אותי שאל אם זכרתי לקחת טלית? באמת שכחתי. רציתי להתקשר הביתה לבקש מנכד להוריד לי טלית אבל גיליתי שגם את הפלאפון שכחתי בבית. ראיתי מה גודלה של ההשגחה, אילולא ששאל אותי הנהג אודות הטלית. היינו נוסעים בלי הטלפון. כולם מבינים לבד מה זה בשבילי להיות כמה וכמה שעות ללא פלאפון כאשר ישנם דברים דחופים שלא סובלים

דיחוי... תודה מיוחדת לרבותי רחמי

הפענוץ לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית פוזרן לשלוח אל ר' שפחה סמואלס
בפקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

האור החיים הקדוש זצוק"ל

לכבוד האי יומא דהלולא רבא של מרן רבינו רבי חיים בן רבי משה זצוק"ל בעל "אור החיים" הקדוש, במלאות מאתיים ושמנים ושלוש שנים לעלותו בסערה השמימה, אשר חל השבוע ביום השישי ט"ו תמוז (נלב"ע מוצש"ק ט"ו תמוז תק"ג לפ"ק). יצאנו ללקט נפזרים ליקוט זעיר של טיב המעשיות אודות הצדיק הקדוש בעל ההילולא רבא דעמיה ומדברנא דאומתיה בוצינא דנהורא (כתובות יז). – אשר נקבצו ונאספו מתוך ספריו ושיחותיו שדיבר בקדשו רבינו הגה"צ שליט"א בהזדמנויות שונות בשבוע יקר בעל ההילולא דנן. – זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל!

אחד מאנשי שלומו ומקורביו של רבינו, איש עשיר נכבד בעמיו, שהיה פרנסתו מצויה ברחבות בעיר הקודש ירושלים ואף היה מפור הרבה לצדקה, ומתומכי מחזיקי ישיבתו הקדושה של האור החיים בתוככי ירושלים.

ובפעם אחת נעשה האיש 'יורד רח' ונהפך עליו הגלגל והגיע עד פת לחם ה' ירחם.

ובצר לו בא בקובלנא לפני רבו ושפך לפניו את מר לבבו, שהעניות הגדולה רודפת אחריו עתה מאוד, ובתנעונים ידבר רש לעשות עימו טובה, ולהתעיר בעדו בקודש שלא יסבול עוד חרפת רעב.

נכמרו רחמיו של האור החיים הקדוש על נפש ישראל, והתיישב עצמו וכתב לאיש 'פתקא' וסרכו היטב בכמה קיפולים כריכה בתוך כריכה, ונתן אותה פתקא אל תוך יד האיש, וציווה באש קדשו עליו: החזיק נא היטב היטב בפתקא זה, ותלך עתה מכאן היישר אל הכותל המערבי, אשר לא זזה

שכינה משם ותמצא לך שם איזה חלל בין אבני הכותב שניתן לחתוב בו פתקא זה, ותניח שם זו הפתקא ובעזרת השם תהא לך ישועה גדולה!

שמה האיש מאוד על הבטחת ישועתו, תחב את הפתקא הקדושה והטהורה עמוק אל תוך ידו, והחזיק בה היטב כפי שנצטווה, ותיכף יצא לדרכו מהרה אל הכותל המערבי כמצות איש האלקים.

ויהי בדרך, דרכו הקצרה שמביתו של האור החיים ועד הכותל, והנה בפתע פתאום געשה רוח סערה בחוצות האיש כמובן לא שח' ליבו לזאת והמשיך בזריזות דרכו אל שריד בית מקדשו. אך הרוח מתחזק ומתנשא יותר ויותר, עד שכבר נצרך 'להילחם' בעוז כנגד אותה 'רוח' קשה במאבק איתנים התקדם פסיעה אחר פסיעה בדרכו בקודש.

לפתע הצליחה הרוח בסערתה 'לתלוש' בכוח את הכובע העליון מעל ראשו, אבל האיש נכראה הבין היטב את אשר לפניו, ולא חזר לחפש אחר כובעו רק המשיך בכוח בדרכו כשלאישו רק הכיפה של כיסוי הראש. וכך כשידו הימנית מחזיקה חזק בפתקתו, הגיח את ידו השמאלית על הכיפה שבראשו כדי להדקה היטב אל הראש, שלא תעוף ותפרח גם היא ממנו.

אולם ככל שהתקדם הוא בדרכו אל הכותל כן התגברה כנגדו הסערה והרוח הולך ונחשק ונעשית דרכו קשה יותר, עד שבפתאום נעקרה בכוח הכיפה מעל ראשו, ועפה לה עם הרוח... על כך כבר לא היה יכול לוותר, שהרי לא יוכל להישאר בגילוי הראש ח"ו, והוכרח לרוץ אחר הכיפה ולתופסה, וכך בתוך הבלגן הנורא הזה התרופפה לרגע אחיזתו האיתנה בפתקא הקדושה שבידו, ובבת אחת הצליחה הרוח בהיותו בגילוי ראש לעקור בכוח את הפתקא הקדושה מתוך ידו, וככל שניסה לרוץ ולתופסה היא עפה הרחק הרחק ממנו, עד שנעלמה מעיניו ואיננה.

למרבה הפלא באותו רגע שנעקרה פתקתו מידו שקטה הרוח לגמרי, כמי שלא היה כאן סערה כלל...

הוא חזר בפחי נפש אל בית רבו האור החיים הקדוש, ובכה במר ליבו על שחטפה אותה 'רוח' קשה מידו את הפתקא. האור החיים הצטער מאוד על כך, הוא נאנח עמוקות ואמר, חבל שלא איסתייעא מילתא וכנראה מן השמים מורים שכך צריך להיות סדר תיקון נפשך לטובה, ותקבל זאת באהבה.

לאחר כמה ימים נמצאה הפתקא ברחובות ירושלים ובה היה כתוב בכתב יד קדשו בהאי לישנא קדישא: "אחותי רעיית יונתי תמתי, אבקשך ברחמים להשפיע פרנסה טובה לפלוני בן פלוני" [שם האיש ושם אביו]. – ועל החתום שם קדשו 'חיים בן עטר', ונדע אז בירושלים עד היכן מגעת גדולת כבוד קדשו, וקברתו אל השכינה הקדושה.

הפתקא הקדושה הזו בכתב יד קדשו של האור החיים היתה שמורה בידיהם של אנשי ירושלים של מעלה, עד לשנות השואה בהימלט מוסדות תבל, שמואז נעלמה ונגננה.

הסמרה שעזרת ראשי!

- > < -

בספרו הטהור "אור החיים" על התורה, [אשר נקרא בספרותו הראשונה (ונציח תק"ב) בשם "ארחות חיים" נדפס] נשזרו בכתב יד קדשו של רבינו כמה וכמה גילויי הוד וחזיונות עילאיים.

כדוגמת מה שכתב בפתיחת הספר (בראשית א'): "נפתחו השמים ואראו מראות אלהים בורא קצות הארץ, ואתבונן במה הפשך בעמוד הבא <

בספרו "אור החיים" הקדוש בפרשא דידן, גילה רבינו ז"ע דבר נפלא וסוד כביר בגדר 'מיתתם של צדיקים'.

זה לשונו הטהור: 'ותקת שם מרים ותקבר שם' (כ"א). צריך לדעת טעם אומרו שם ודל' דרשו (שיל"ק כח). שלא עכבות ודרשה זו נשמעת מאומרו 'ותקבר שם'.

"ונראה כי לצד שהזכיר מיתה, חש על כבוד הצדקת, שהרי אמרו (ברכות יח). צדיקים במיתתם קרויים חיים – לזה דקדק לומר שם, פירוש שם הוא שמחה, ולא נשארה ביניהם, אלא במקום אחר ישנה בין הצדיקים".

"כי הצדיקים דומים לפני הקדוש ברוך הוא למרגליות המונחים בארגן, כשהוא חפץ באחת מהם הוא מוציאה מהארגן וקובעה בתכשיט אחד מתכשיטיו. ורבותינו ז"ל דרשו (שיל"ק שם) 'ותמת שם' לגמירה שוה, לומר שגם היא מתה בנשיקה ושבעים פנים לתורה" עכ"ל.

- > < -

נדע בשער בת רבים שרבינו אור שבעת הימים הבעל שם טוב הקדוש ז"ע היה משתוקק עד מאוד לעלות ברננה לארץ הקודש, ולהיפגש עם רבינו האור החיים הקדוש ז"ע. וכבר טרח ויגע כמה טרחות קשות בענין זה, כי אמר שבהתעוררותם יחדיו באהבה בנעימים יהיה בכוחם להחיש את הגאולה. – אך מן השמים מנעו בעדו, ולא אסתייעא מילתא, והוחמצה השעה.

לרבינו האור החיים הקדוש לא היו צאצאים ואמרו הצדיקים שהחזיר את כל כוח ההולדה שלו בספרו הקדוש. – ומכאן מקור הסגולה הנאמנת בבית ישראל, לכל מי שלא זכה לזרע של קיימא, שיקבל על עצמו ללמוד בספר 'אור החיים', שיש בסגולתו פתיחת המעיין לפרות ולרבות בישראל.

ומשכבר אמרתי בכל שכיוצא בזה, בסגולות שונות ונפלאות לזרע של קיימא שנראה שכמו כן יש בהם גם סגולה לזיווג הגון, כדי שיוזכה בכך לקיים מצוות 'פרו ורבו' (בראשית א' כח), שכן אם אין מתחתנים אי אפשר להוליד בנים.

ובספר הקדוש "אמרי פנחס" להרה"ק רבי פנחס מקוריץ זצוק"ל (שער ה' ענייני לימוד התורה נגלה ונסתר, ס"ק נח). כתב: "אין דבר שיוכל להחביא את עצמו כמו בספר 'הזוהר' ולפעמים בספר 'אור החיים'. ומה שאין כן בכל הספרים עד שמוצא בו אדם דבר שרואה בו הקב"ה צריך לחפש הרבה" ע"כ.

ועוד שם (ס"ק עב): "בשם הרב כל הספרים שנתחברו תוך שבעים שנה אינו כולו לבד מספרי הרב דפולנאה שאמר עליהם שאין כמותם בעולם ולבד מספר 'אור החיים'".

"שפעם אחת היה בק"ק טשערין, ואמר אני רואה בעיר אור גדול, ושאל אם נמצא שם ספר 'אור החיים', ונמצא שם ביד אחד חומש עם אור החיים והוא האיר על כל העיר. ואמר הוא ז"ל, שהוא פרסם האור החיים כג"ל וכו". "ופעם אחת חלה בנו של הרבי ז"ל, וקיבל על עצמו ללמוד בכל יום דף מהאור החיים, בחומשים הגדולים דקהלת ואלקאוו" ע"כ.

ובספרה"ק 'שיח שרפי קודש' (תורה סי' כז) כתב: "אדמו"ר מסאכטשוב וצללה"ה [בעל 'אבני נור'] אמר, כי [הזוהר] הרבי מקאצק אמר לו, שאין להשיג או ללמוד באגדה בהאחרונים והיא אדמו"ר עודנו נער, ויעץ הגה"ק ר"י לאביו שילמוד עם אדמו"ר וצללה"ה אור החיים" ע"כ.

ובעת הסתלקותו של האור החיים הקדוש בירושלים עיר"ה היה הבעל שם טוב הקדוש מיסב לסעודה שלישית במעבדו, ולאחר נטילת ידיים וטעימת פת המוציא, אמר הבעש"ט בשולחנו הטהור: 'לכה נר מערב', ונדע אחר כך שבה בעת נסתלק מן העולם האור החיים הקדוש בירושלים.

וגילה הבעש"ט לתלמידיו מקורביו מנין ידע זאת, כי ישנו ייחוד אחד גדול ונורא במצוות נטילת ידיים ואין מגלים אותו מן השמים לשום בריה שבעולם כי אם לצדיק אחד בלבד בכל דור, ועד עתה היה סוד מופלא זה מכבושנו של עולם ידוע אך ורק לרבינו האור החיים הקדוש, ועתה נתגלה לי גם כן סוד נערץ זה, ובכונתו אותו ייחוד עליון נורא שבמצוות נטילת ידיים הבגתי שנסתלק הצדיק מן העולם וכבר כבה נר מערב.

- > < -

מעשה רב מובא בכמה ספרי קודש, מגדולת קדושת נוראות רבינו האור החיים הקדוש ז"ע.

התהלים שבכר אולי כמה וכמה מהדורות
עכשיו במהדורה חדשה מקוצרת בגודל מתאים לתפילה, אותיות מאוחדות עינים,
להבין התהלים. להתחבר עם מה שאומרים. יחד עם פנינים מתוקים.

ספר תהלים

טיב התהילות

ביאור משולב קל ונוח להבנה
מיוסד ע"פ רבותינו הראשונים ד"ר
ושאר סופרים נכתב בשפה ברורה ובנימה
למען ירוץ הקורא בו

טיב הפנינים

אוצרות ופנינים דרך דרוש ורמז
המלחמים את האדם לעבודת הבורא ית"ש
למידות טובות ולאמונת אומן בעור עולמים
מיוסד בפרקי מוסר והוראה בעבודת ה'
לאורם של רבותינו הסופרים

מאת הנדב
רבי גמליאל הכהן רבינובין שליט"א

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון שטי': 0733-22-76-09
חלקים 9 מחמינים מקבלים ללא עלות דמי משלוח!

משמשו בקודש הרה"צ רבי אליהו ראטה זצ"ל, ובהתהלכם
יחדיו ברחובות קריה הראה לו רבי שלומקה על איש אחד
באמרו, שעל אדם זה שורים דינים רחמנא ליצלן.
שאלו הגבאי הנאמן ר' אליה מהיכן רואה הוא זאת, ענה
לו הרבי הקדוש זהו דבר פשוט ואין צריך למעלה גבוהה
ונעלה כדי לראות זאת על האיש.

שאלו ר' אליה, אם זה נקרא 'דבר פשוט' לראות ששורים
הדינים מהו אם כן 'דבר גדול' שכן נצרכה מעלה מיוחדת
עבורו.

ענה לו הרבי בחכמת אלקים שבקרבן, הדבר הגדול הוא
להוריד את הדינים מאותו אדם ולהסיר ממנו!

וראה דבר פלא מצאתי בסייעתא דשמיא כדבר הזה
מפורש בספר 'אור החיים' הקדוש בפרשת פנחס בפסוק
(במדבר כ"א) "השיב את חמתי מעל בני ישראל", אחר שכבר
יצאה החמה על בני ישראל, והיו הדינים שורים עליהם
ופנחס במעשיו הקדושים הסיר וחוריד מהם את הדינים
והשיב את חמתי יתברך מבני ישראל, ומסיים על כך האור
החיים הקדוש: "זה שוב גדול" עכ"ל.

בא לפני אברך אחד בן תורה, והתלונן על פרנסתו שאינה
מצויה, והיה טוען כנגדי בחוק שזה בלתי אפשרי בשום
אופן גם ללמוד תורה וגם להביא פרסה, ושני הייעודים
הללו עומדים לפניו בסתירה גמורה, והוא נבון מאוד בנידון
זה.

פתחת לפניו את ספרו הנורא של רבינו 'אור החיים' הקדוש
על התורה בפרשת כי תצא (דברים כ"ג) אשר מאריך
במתק לשון קדשו בבהירות מופלאה בענין זה, וציוותי עליו
ללמוד זה הקטע הדק היטב היטב הדק עד שייצאו כל הספקות
והמבוכות מראשו, ויזכה לראות ברכה רבה בפרנסה בריווח.

ונעתיק כאן מעט מלשונו הטהור שם וכל הרוצה להתקרב לדבר
ה' הלא הספר הקדוש לפניו, תורה כרוכה מונחת בקרן זוית וכל
הרוצה ללמוד יבוא וילמוד (קידושין ס"ו). והדברים כתובים
והחומים באש להבת קדשו שם.

וה' בקיצור: "כי יקח איש אשה וגו'. דברה תורה כנגד בני אדם
גם בני איש, אשר חוזרים פניהם מן התורה כאומרים כי היום קצר
למה שצריך להשתדל על המחיה".

"ועליהם אמר הכתוב (שם) 'כי יקח איש אשה', זאת התורה
המאורסה. 'זבא אליה', שכבר זרחה עליהם אורה של תורה בהר
סיני וקבלו הלוחות. 'זשנאה', פירוש שאין ליבם חפץ לתת לה
עונתה במשפט. וכשבא מוכיח לדבר אליו למה תמאס אשת
נעורים משיב כי אין התורה זנה ומפרנסת, והוא צריך למחיה.
גם אינו רואה סימן ברכה מאמצעות לימודה הגם כי עסוק
בה אין נפתחין לו שערי פרנסה טובה, ואדרבא רואה כי כל
האנשים שרחקו ואינם חושבים בה כל עיקר בתיהם מלאים כל
טוב. והוא אומר ז'שם לה עלילות דברים, והוציא עליה שם רע
באומר את האשה הזאת לקחת' וכו'".

"מדוע הכתוב כי הקדוש ברוך הוא שהוא הנקרא 'אבי הנערה'
וכנסת ישראל, יתבעו עלבונה של תורה לפני בית דין הגדול.
והוא אומר 'ולקח אבי הנערה ואמה' וכו'. והוא מה שאמרו
בזוהר (ח"ב ע"ב) כי עתיד הקדוש ברוך הוא לתבוע עלבונה של תורה
וכאומרים במשנה (אבות פ"ו) 'אוי להם לבריות מעלבונה של תורה
וכו' עכ"ל, עיין שם היטב במה שהסדיר רבינו האור החיים
סדר תשובה נכונה בזה, כדי שיזכה שוב לכל הטובה והברכה".

- > < -

זכותו נתן עלינו ועל כל ישראל - אמן

שורשיה להתבונן בפתח דברי קדוש, והעירות
ממורה של תורה ע"כ.

ובהקדמת הספר כתב: "הרגשתי בנפשי שראתה
נסתרות ותאכל ותשבע ותותר ממעמי התורה באור
פני מלך חיים" ע"כ.

גם נודע ומפורסם מה שכתב בפרשת ראה (דברים ט"ז)
בענין התעוררות לב ישראל לקרב ביאת משיח צדקנו,
ומסיים בשרף לשונו הזהב: "שיעריך אדם בדעתו
שהמעשה הוא לתכלית דבר זה, של משיח ה' שמו
חיים" ע"כ.

וידוע הדבר שבדפוס מהדורת שקלוב שנת תקמ"א
הושט לשון קדוש זה. וסיפרו על כך שההשטמה
נעשתה על ידי המדפיס הנקרא 'אשר', שבהשתדלותו
נדפס הספר. וכאשר הראו את ההשטמה להרה"ק רבי
פנחס מקוריץ זצוק"ל, הצביע לפניו על טעות נוספת
שנפלה במהדורה זו, בדברי האור החיים' שבפרשת
נשא (במדבר כ"ה) שהסוטה נשבעת שלא נטמאה דרך
כלל: בין מאיש זה בין מאחר" עכ"ל. ואילו במהדורה
זו כתב המדפיס בטעות "בין מאשר", ואכן לאחר זמן
נודע קלון ברבים.

וכבר העיד בו תלמידו הקדוש הרב חיד"א זצוק"ל
בספרו "שם הגדולים", ה"ק: ושמענו כי עתה בפולוניה
הם מחשיבים אותו הרבה, ונדפס עוד שני פעמים.
ונתעורר זה על ידי שורב החסיד קדוש מורנו הרב
רבי ישראל בעל שם טוב הגיד גדולת נשמת מורב
חיים הנזכר" ע"כ.

ובספרו הטהור של מרן הגה"ק רבי חיים מצאנז זצוק"ל
שול"ח "דברי חיים" (ויהי דעה וד"ב סי' ק"ה) כתב וז"ל: "מה שכתבתם
תשובות מגדולי דורינו שבטל לגמרי רוח הקודש, לא אאמין
שיצא זה מפי רבותינו שיחל, ומי יודע מה שכתב להם המתנה
הנבל הזה. אבל האמת עד לדרכך, שגם בזמננו יש לחכמי האמת
שאינם נוטים אחרי החומר יש להם רוח הקודש, וכמבואר
במורה (פרק לו) וברמב"ם ז"ל בהד"א" (עיין שם באורך).

"ולכן בעל 'אור החיים' נשמתו בנגיז מרומים בודאי חיבר ספרו
ברוח הקודש. אך לא הוא לבדו, רק כל מחבר אפילו בדורינו אם
הוא ראוי לכך חיבר ספרו ברוח הקודש, היינו שהסכים בחכמתו
לאמתו של תורה. כמו שאמרו בש"ס על רבי אביתר. וכן כתב
התומים לדינא (במקצו ח"ב סי' קנ"ב וקנ"ד) שאין לומר 'קים לי' נגד
השולחן ערוך, משום שכתבו דבריהם ברוח הקודש עיין שם".

"ולכן המלמד המכחיש רוח קדשו של אור החיים הוא 'אפיקורס',
שאינו מאמין בגדולי הדור שהעידו עליו שהיה ראוי לרוח
הקודש, והמלמד הזה כפר בעיקר רוח הקודש, וליעג על דברי
הש"ס (עיין שם) ויפה עשיתם שלא עזבתם את בנים ביד ויישר
כוחכם בזה. - אך שכר מלמדות לא אוכל לפסוק שלא בפני
בעל דין בלא ראיות מעשי הנהגת, כי אולי משנה הוא בזה, ובה
תוכלו לסמוך על מורה שיש בקהילתם והיום שלום" ע"כ לשונו
הפז של מרן ה'דברי חיים' שם בתשובתו הרמה.

- > < -

רבינו האור החיים' הקדוש ז"ע עלה עם חבורת סגל תלמידיו
הקדושים אל ציון קדשו של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי
זצוק"ל, באחרת קדישא מירון ת"ו.

לאחר שטרחו ונתייענו קשות בדרך נסיעתם הקשה ברכיבה על
החמורים, חיפך כשראה האור החיים' שהגיעו אל מורד הרר
הקדוש שבמירון, השליך עצמו בעז ותעצומות מן החמור אל
הארץ, והחל מטפס בידיו וברגליו הקדושות בהליכה בארץ.
כשהוא מתייפף ובוכה בדמעות שליש, היאך אוכל איש כמוני

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון שטי'

מהדורה צ' רבי גמליאל הכהן רבינובין שליט"א

0733-22-76-09 חלקים 9 מחמינים מקבלים ללא עלות דמי משלוח!

shivti11@gmail.com

יר"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109

יהודי יקרי! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגועיך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173